

La comèdia s'ha acabat

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÀ.

Bon Sant Jordi. Escric aquestes ratlles amb un estat que els de la penya del sofà en dirien mixt. Després d'anys d'escriure mensualment en aquesta revista, m'acomiado, amb la sensació de no haver sabut transmetre, ben bé, allò que volia dir i la satisfacció d'haver estat un col·laborador d'una iniciativa manresana. I és que un dels valors que he intentat transmetre és el d'un ciutadà de Manresa, amb una sensació de "quo vadis Manresa"? Si algun grup municipal ho sap, si us plau que ho expliqui, i que s'entengui. Volem ser més, més barats que l'àrea metropolitana i donar aixopluc a persones la renda dels quals no els permet viure a prop de Barcelona. És una opció, si entre tota la matèria gris de la Societat Civil, mal nom, no som capaços de tenir un projecte, mal viurem com a municipi. Fem país, només faltaria, però fem ciutat abans. La meua percepció és que en els anys transcorreguts escrivint, si una cosa hem fet, ha estat anar més malament com a ciutat. Lidera alguna cosa per a la comunitat, Manresa?

Una de les situacions més complicades, per a mi, ha estat plantejar-me si calia fer sang, pensant en personatges manresans. En intentar esbrinar comportaments d'alguna persona sempre sortiran aspectes no agradables i en observar el seu entorn trobarem familiars i coneguts, i això, ho confesso, ha estat superior al meu pensar. En una societat cada vegada més plena d'informacions, segurament cal mantenir un sentiment crític, constructiu i no gaire fanàtic, no

quedar-nos en l'anècdota i buscar les categories i els conceptes bàsics que provenen dels nostres valors. Els pensaments uniformes i únics malbaraten el creixement personal i comunitari. Cal saber fotre's d'un mateix per començar i llavors serem lliures. I tenir el cap clar per riure's dels altres i fer-ne crítica, que en aquest cas no cal que sigui constructiva.

Per acabar, m'agradaria fer-ho tal com va fer, diuen, Francesc Pujols en saber-se al llit de mort i esperant. Va demanar que el vestissin de diumenge i es va posar un barret; i després va demanar un mirall per poder-se emmirallar. Així preparat, es va saludar a ell mateix, traient-se el barret i va pronunciar una de les seves frases: «Sr. Pujols, la comèdia s'ha acabat!».